

[Ministeren for udviklingsbistand]

cin eller skolebøger. Tingene må hænge sammen.

For at skabe sammenhæng og tyngde i indsatsen er det nødvendigt at udforme sektorprogrammer, som vil kunne omfatte bistand til en bred vifte af aktiviteter inden for den pågældende sektor, dvs. træning, uddannelse, drift, vedligeholdelse og nyinvesteringer.

Derfor bør vi i de enkelte lande også koncentrere indsatsen om et begrænset antal sektorer. Det kan være sundhed, uddannelse, vand, offentlig forvaltning, miljø, energi, landbrug osv.; hvilke sektorer det skal være, vil være forskelligt fra land til land, men det må under alle omstændigheder lægges fast i de enkelte landestrategier. Valget af sektorer og udformningen af sektorprogrammerne må selvfølgelig ske i et tæt samarbejde med de enkelte programsamarbejdslande, der er modtagere af bistanden. Det er dem selv, der skal definere deres prioriteringer og deres udviklingspolitik.

Det ligger i strategien, at modtagerlandene også i langt højere grad end hidtil skal tage et større ansvar både for at udvikle og for at gennemføre bistandssamarbejdet. Vores opgave er at bistå ikke mindst med opbygning af landenes egen evne til at gøre dette. Det er også baggrunden for, at strategien f.eks. lægger op til, at lokale ressourcer skal tillægges øget betydning på bekostning af langtidsudsendte eksterne konsulenter. Det har således ikke – som jeg har set det antydnet i dagspressen – noget at gøre med, at udsendte eksperter er dyrere end lokale.

Det er selvfølgelig ikke uden problemer at satse på større lokalt ansvar. Landene er fattige og har generelt en svag administration, langsommelig sagsbehandling, manglende evne til at styre aktiviteterne, ineffektivitet og større eller mindre korrupsion. Det er nogle af de væsentligste problemer og dermed også nogle af de væsentligste udfordringer til os i tilrettelæggelsen af vores bistandssamarbejde. Det er problemer, vi ikke kommer uden om at tackle.

Det er en vanskelig balancegang. På den ene side skal vi være med til at styrke institutioner og administrative procedurer hos modtagerne. Det kræver, at vi viser dem den fornødne tillid og giver den nødvendige støtte til vore samarbejdspartnere i syd, også når problemerne viser sig. På den anden side har vi over for de

danske skatteborgere et ansvar for, at pengene ikke misbruges. Derfor må vi også gøre det klart, at misbrug af bistandsmidler vil få alvorlige konsekvenser. Ved systematisk misbrug smækkes kassen ganske enkelt i. Jeg understreger: ved misbrug, ikke ved fejltagelser; alle kan begå fejl.

Men jeg vil godt understrege for alle, og så det virkelig kan høres, at den ny strategi klart er et skridt i retning af større effektivitet og bedre resultater af den danske bistand. Vi lægger op til at styrke kontrol- og revisionskravene.

Større koncentration og mere fokus gælder også på det næste område, jeg vil beskæftige mig med, nemlig det multilaterale område. Her vil vi satse på de områder, som prioriteres højt i dansk udviklingspolitik. De danske bidrag til internationale organisationer, f.eks. inden for FN, skal fremover i langt højere grad bestemmes ud fra, hvad vi lægger vægt på, og det er kvalitet, effektivitet og resultater. Vi vil ikke støtte noget, vi ikke tror på, og det gælder ganske uafhængigt af, hvad andre lande yder i støtte til forskellige organisationer. Omvendt er vi også klar til at sætte ind med ekstraordinære bidrag, når vi finder, at en organisation har særlige muligheder på et område, som vi prioriterer højt.

Samtidig vil vi selvsagt med vores FN-politik fortsat arbejde for, at også andre donorlande lever op til deres forpligtelser over for FN og andre internationale organisationer.

Danmark er et af de lande, der per indbygger betaler mest til FN-organisationerne. Det giver os en ret, og det giver os også en pligt til at forholde os både aktivt og kritisk til de mange organisationer og programmer i FN-systemet.

Vi er selv forpligtede på FN's målsætninger, og vi har en aktiv interesse i at udnytte de muligheder, der er for at styrke FN-systemet, som også ophøret af den kolde krig har skabt, for reelt har vi jo ikke noget alternativ til FN. Men det gør os ikke mindre kritiske over for ineffektivitet eller misbrug i FN-systemet, snarere tværtimod. Netop med de muligheder, som FN nu har, er det helt afgørende, at FN-organisationerne bringes i stand til at løse opgaverne hurtigt og effektivt.

Partnerskab er blevet et nøgleord i strategien, og det er det, fordi udviklingsbistand na-